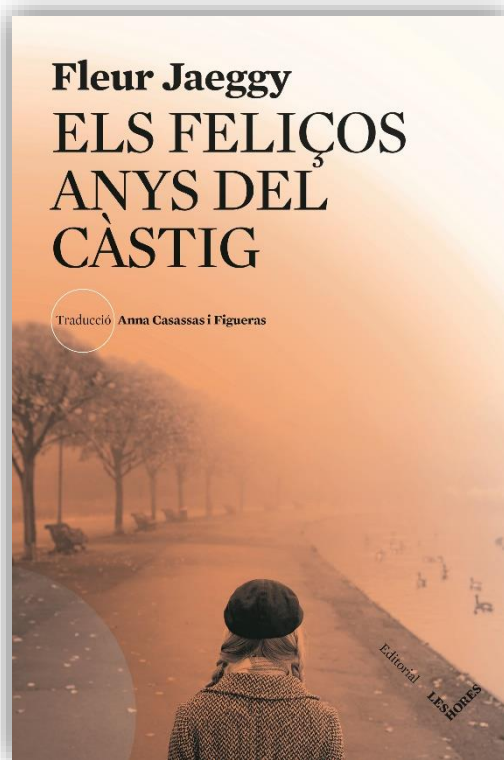

DOSSIER DE PREMSA

Els felços anys del càstig

Fleur Jaeggy

Enquadernació:	rústica cosida
Format:	21 x 14 cm
Núm. de pàg.:	112
PVP:	15,60€
ISBN:	978-84-121686-7-9
Idioma:	català
Traducció:	Anna Casassas i Figueras

SINOPSI

Al Bausler Institut, un internat femení situat al cantó més retrògrad de Suïssa, l'Appenzell, s'hi respira una densa atmosfera de captiveri, sensualitat inconfessada i demència.

En aquests paratges pels quals passejava l'escriptor Robert Walser, i on es va suïcidar després d'estar-se trenta anys en un manicomi, s'hi desenvolupa la infància i l'adolescència de la protagonista pocs anys després de la Segona Guerra Mundial, que recorda aquelles etapes de la seva vida des de la maduresa.

En aquest col·legi imaginari que es manté, transfigurat, en la memòria, la narradora es veurà atreta irremeiablement per la Frédérique, la «nova»: bonica, severa, perfecta, una figura enigmàtica que sembla saber-ho tot de la vida, i que li deixa entreveure una cosa a la vegada serena i terrible.

L'estil lacònic i auster, delicadament punyent, i l'agudesesa de les reflexions més subtils subratllen la intensitat d'aquesta història implacable. Entre el desconcert, l'atracció i el temor, una emoció insòlita trastoca el lector, com si es trobés al centre d'un jardí ben cuidat i de sobte s'hi originés un terratrèmol.

Fleur Jaeggy construeix amb una prosa directa, seca, gairebé impressionista, un conjunt d'emocions que, per absència, es converteixen en un element omnipresent.

- Premi Bagutta

- Premi Speciale Rapallo

L'AUTORA

Fleur Jaeggy va néixer a Zuric, Suïssa. Ha residit més de trenta anys a Itàlia, encara que també va viure uns anys a París. Escriu en italià. Es va traslladar de Roma a Milà el 1968, any en què es va editar la seva primera novel·la, *Il dito in bocca*; des d'aleshores ha publicat set títols, entre els quals destaquen *La por del cel* (1994), *Proleterka* (2001) o *Vite congetturali* (2009). *Els feliços anys del càstig* (1989) va guanyar el Premio Bagutta i el Premio Speciale Rapallo.

Així mateix, Jaeggy és coneguda com a traductora d'autors com Thomas de Quincey o Marcel Schwob, sobre els quals també ha escrit assaig.

Les seves novel·les es caracteritzen per la síntesi i les grans el·lipsis. Les històries s'intueixen entre línies i, sovint, el més important és el que no es diu, el que queda fora del text.

Les obres de l'autora s'han traduït a 25 idiomes

RESSENYA DE L'EDITORIAL LES HORES

Hi ha adolescències solitàries i doloroses. La protagonista d'aquesta novel·la recorda les seves vivències en diversos internats d'Europa, unes institucions que tot ho veuen i regulen, sovint amb la distància d'uns pares absents, i on només, amb sort, alguna companya pot esdevenir un veritable consol i guia.

FRASES RELLEVANTS DEL LLIBRE

«Ja ho sabia tot, suposo que de les generacions que l'havien precedit. Tenia alguna cosa que les altres no tenien, no em quedava sinó justificar el seu talent com un do dels morts».

«Ens vam retirar a les nostres habitacions, la vida l'hem vist passar a través de les finestres».

«Com es veu, encara no havia après l'art de conciliar, encara em pensava que per obtenir una cosa calia anar de dret a l'objectiu, mentre que tan sols les distraccions, la vaguetat, la distància ens acosten a la diana, és la diana que ens encerta».

«D'ençà del primer dia vaig voler estar amb ella, i estar amb ella en realitat volia dir agafar-li l'ànima, esdevenir còmplices, desdenyant totes les altres. Una mena de pacte de sang, una fraternitat».

«Estava realment posseïda pel seu estat d'indigència, no li quedava sinó ella mateixa, i no era poca cosa, atès que dins seu fermentaven les aromes de la servitud, gairebé com si fos una vocació».

«Allà dalt jo em sentia en un estat que fins i tot es podria qualificar de mala felicitat. Exigia la solitud, era un estat d'egoisme ebri i tranquil, una venjança feliç. Em feia l'efecte que aquella ebrietat era una iniciació, i el malestar de la felicitat era conseqüència d'un aprenentatge màgic, d'un ritú.»

«Li vaig demanar que em prometés que m'escriuria. Va dir que sí, però jo sentia que no ho faria. Li vaig escriure immediatament una carta apassionada, sense saber el que deia. Vaig esperar la seva carta. Sentia que no m'escriuria mai. No feia per a ella. Ella desapareix».

«Vam caminar sense aturar-nos. Aparentment sense meta. La vaig retrobar. És ella. Era la més disciplinada, respectuosa, ordenada, perfecta, quasi per fer angúnia. On anava? Jo la seguia. Ordenava fins i tot els prestatges del buit. «Tu viens chez moi», va dir».

Per una entrevista amb **l'autora** o **l'editora de Les Hores**, no dubtis en contactar amb nosaltres.

Esperem que gaudeixis d'una bona lectura!

Bibiana Ripol – 93 368 84 66 – 607 71 24 08 – bibiana@ripol.es

Gerard Lombarte – 652 40 90 15 – comunicacion@ripol.es

